

opusdei.org

Oppdraget utført!

Rundt 15 studenter og unge ferdigutdannede mennesker dro i sommer til Latvia med klubben Fennec for å hjelpe til på et barnehjem. En av deltakerne forteller om dette på en rørende måte.

17.10.2012

Det er ganske sent på dagen, men solen skinner. Latvias særpregede lys er et overveldende syn. Vi drar fra Riga sent på ettermiddagen, og kommer ut på landsbygda i dette landet med de uvanlige

lysforholdene. Vi er en stor, motivert og internasjonal gruppe fordelt på flere biler: 15 franske fra hele Frankrike (Nantes, Toulouse, Rouen, Paris) og fire latviere.

Hensikten? Å komme frem til barnehjemmet i Grasu Pils. Dette barnehjemmet med en historie like original som vakker venter på oss for et litt spesielt arbeid. I bilene kan man ta og føle på utålmodigheten: det har gått mer enn et år for flere av oss med forberedelser og venting på dette øyeblikket og på "gjerningen", i mer enn seks måneder har vi møttes regelmessig for å planlegge våre mål og skissere tiltak for å samle inn penger. 1. mai 2012 solgte vi vakre liljekonvaller utenfor bakerier i Paris. Noen uker senere, på morsdagen, var det roser vi solgte etter messen. Og denne vakre julikvelden kommer vi frem til stedet for vårt arbeid: "Ved ankomsten blir vi anvist to små hus, som

barnehjemsbarna vanligvis bor i”, opplyser Cyrille oss. Han fortsetter: ”Om sommeren er disse husene ledige. De største barna får nemlig komme til franske familier i ferien.” I barnehjemmet bor nå bare de yngste barna: Androushka, Sasha, Nikita... Vi får anledning til å bli godt kjent med dem og vi blir gode ”venner”. Hvilke følelser som kommer til uttrykk når vi er nødt til å ta avskjed med dem to uker senere!

Et hjem for foreldreløse barn på en bondegård

Vel fremme blir vi tatt imot av to franskmenn: Christophe, som grunnla barnehjemmet, og Jean, ”en bonde fra Gers i Latvia”, som han kaller seg selv. Siden får vi høre stedets historie: historien om et barnehjem som vokste gradvis og hvis oppgave stadig ble bedre tilpasset til de foreldreløse barna: ”Takket være frivillige som dere har

vi kunnet starte den pedagogiske bondegården,” sier Christophe til oss. Han legger til: ”Hensikten med å ha denne gården kommer fra Jean. Den gir oss spesielle muligheter til å la de barn som ønsker det få komme i kontakt med yrkeslivet.” Gården vil en dag bli en inntektskilde og dermed videreutvikle barnehjemmet. Det er for å arbeide på gården vi har kommet. En indirekte hjelp, men en svært konkret hjelp for barna.

Unngå aktivisme

”Vi kommer ikke til å forandre Latvias image ved vår innsats. La oss da være ydmyke og sky aktivisme”, forklarer Pierre for oss, det er han som organiserer besøket. ”Vårt arbeid får en evig verdi, hvis vi vier det til Herren”, legger fader Quartulli til, presten vår, i den første dagens preken. Målet var altså klart: den beste tjenesten vi kunne gjøre for

barnehjemmet var at alle skulle kjempe for å bli bedre ved å søke hellighet. Og dette målet oppnås ved et velgjort helliget arbeid som frembæres for Herren. Det er i den ånd som vi, i fjorten dager, forsøker å gjøre barna denne tjenesten: ved å sette opp de høye gjerdene som omkranser gården, lage åpninger for porter, og ødelegge mengder av gamle murer i armert betong med tunge slag (ikke lett), blande betong for å mure portsøyler... Deretter kom tiden for å få høyet i hus. Siden maskinen som bandt høyballer var i stykker, måtte vi få inn tonnevis av høy på "gamlemåten"! Utrustet med høygafler og river raket vi hele engen og lesset høyet opp på traktortilhengeren. Etterpå måtte vi løfte det av igjen og fylle låven med det, i en uutholdelig varme. Ansiktene våre fikk svarte ringer rundt øynene, men smilet på leppene våre vitner om gleden ved å kunne hengi seg.

En handlekraftig filosof

Cyrille, leder for virksomheten, er filosof. ”Vi har god nytte av tenkningen hans”, sier Clément, en av deltakerne til meg. Og med god grunn, fordi nå når troens år nærmer seg, har han forberedt flere foredrag om denne teologale dyden: ”Tro og skrift”, ”tro og tradisjon”, ”tro og evangelisering”... Da vi var der var filosofen omdannet til organisator for humanitær hjelp. Han forklarte: ”Mitt viktigste arbeidsverktøy for disse foredragene var Den katolske kirkes katekisme.” Resultatet ble at vi forlenget sammenkomstene fordi vi alltid spurte ham en mengde spørsmål om tro, kall, evangelisering, apostolat...

Så kom tiden for sport. Som om vi ikke hadde vært aktive nok i arbeidstiden. Med gleden ved å være sammen er det beste rusmidlet... Vi drev alle slags sportsgrener: rugby,

fotball, badet i de mange innsjøene i egnen... Dagene ble alltid avsluttet med latter og sang: vi satt rundt William med gitaren og hørte på hans egenproduserte sanger, mens spilloppmakerne i vår gruppe fant på morsomme leker.

”Do not enter”

Å forlate disse foreldreløse barna, å splittes fra den sammensveidede gruppen vi var blitt, var... Vi ble svært rørt da vi var nødt til å dra hjem til Frankrike. Når jeg nå avslutter disse linjene, husker jeg et sovjetisk tårn. Det så jeg på en utflukt til Latvias høyeste fjell. I tillegg til at tårnet var forfallent, hadde det begynt å likne på tårnet i Pisa... For å hindre uforsiktige mennesker i å utforske det indre av denne resten fra sovjettiden, sto denne beskjeden skrevet på tårnet: ”Do not enter”. Så vi gikk inn. Det var uforsiktig av oss, men den djervhet som drev oss dit

var samme djervhet som fikk oss til å dra til barnehjemmet. Vårt hjerte kommer alltid til å være igjen der. Men vi var blitt advart.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
oppdraget-utfrt/](https://opusdei.org/nb-no/article/oppdraget-utfrt/) (19.04.2025)